

Til beslutningsforslag nr. B 46. Betænkning afgivet af Retsudvalget den 21. marts 1995

Betænkning

over

Forslag til folketingsbeslutning om en forsøgsordning med behandling af kriminelle stofmisbrugere som alternativ til frihedsstraf

Udvalget har behandlet beslutningsforslaget i nogle møder og har herunder stillet spørgsmål til justitsministeren, som denne har besvaret skriftligt. Nogle af udvalgets spørgsmål til justitsministeren og dennes svar herpå er optrykt som bilag til betænkningen.

Herefter indstiller *udvalget* forslaget til folketingsbeslutning til *vedtagelse uændret*.

Et mindretal (Ventres, Det Konservative Folkeparti og Fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) finder det tilfredsstillende, at regeringen har fremsat beslutningsforslaget som en opfølgning på Fremskridtspartiets beslutningsforslag fremsat den 1. februar 1994.

Det er vigtigt, at narkomanerne får et alternativt tilbud til fængselsstraffen, idet fængselsstraf ofte blot fører til, at en narkoman fortsætter sit misbrug i fængslet med oparbejdning af stor gæld til følge. Den gæld skal tilbagebetales, når narkomanen bliver løsladt, hvorfor narkomanen ofte er tvunget til ny kriminalitet for at skaffe pengene.

Fængselsstraf afvæner normalt ikke narkomaner, hvorfor egentlig og kvalificeret afvæning er at foretrække frem for fængselsstraf, både for narkomanens skyld og af samfundsøkonomiske årsager.

Mindretallet finder dog, at de to forsøgsordninger burde ligne hinanden på et punkt, nemlig tidsfastsættelsen af vilkårene, således at narkomanerne i begge forsøg får en periode på

2 år for vilkårene om afholdelse fra stoffer og kriminalitet.

Samtidig er det mindretallets opfattelse, at der ikke bør være nogen nedre grænse i den pådømte straf for de narkomaner, som kan få tilbudet om afvæning i stedet for frihedsberøvelse.

Det skal ses i sammenhæng med mindretallets ønske om, at der som hovedregel skal ske udløsning af den fulde straf, hvis behandlingen eller vilkårene i øvrigt overtrædes. Hvis ikke narkomanen ved, at det får konsekvenser at afbryde behandlingen, er der stor risiko for, at den pågældende vil lade sig friste. Reglen skal naturligvis være en hovedregel, for der kan selvfølgelig være tilfælde, hvor hovedreglen med fordel kan fraviges.

Endelig er det vigtigt for mindretallet at påpege og understrege, at en afgiftning af narkomanen ikke er nok. Afgiftningen skal følges op af en genopbygning af narkomanen både fysisk og psykisk, så narkomanen er i stand til at stå på egne ben efter behandlingen og er i stand til at leve et stoffrit og kriminalitetsfrit liv.

Det nytter ikke noget at give en narkoman et flot arbejde og en nyindrettet og møbleret lejlighed og så tro på, at narkomanen herefter kan klare sig selv. Der vil ske det, at narkomanen vil føle sig helt isoleret og ensom i det nye sterile miljø, hvilket ofte vil føre til tilbagevenden til stofmisbrug. Narkomanen skal have ansvar for sit eget liv, selv træffe sine valg og selv